

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Ar. 5.

Den 1te December 1891.

41de Aargang.

Konferencen i Salt Lake City.

Den 62de Halvaars-konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige begyndte den 4de Oktober 1891 i Tabernaklet, Salt Lake City, Utah, Præsident Wilford Woodruff præsiderede. Paa Forhøjningen var: Af det første Præsidentstab, Wilford Woodruff, George Q. Cannon og Joseph F. Smith; af de tolv Apostler: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Francis M. Lyman, Heber J. Grant, John W. Taylor, Mariner W. Merrill, Anton H. Lund og Abraham H. Cannon; Patriark, John Smith; af det præsiderende Raad for de Halvfjærds: Seymour B. Young, C. D. Fieldsted, B. H. Roberts og George Reynolds; af det præsiderende Bisops-Raad: William B. Preston og John R. Winder.

Modet aabnedes med Afsyngelse af Salmen:

»How firm a foundation, ye saints of the Lord,«
og Bon af Apostel M. W. Merrill,
hvorefter Koret sang Salmen:
»On the mountain tops appearing.«

Præsident Woodruff sagde: Jeg ønsker at sige til mine Venner i Dag, at jeg er en meget lykkelig Mand. Min Sjæl er fuld af Tak-nemlighed mod Gud, vor himmelske Fader for de Belsignelser jeg nyder. Det er over syv Aar siden Kirkens øverste Præsidentstab og saa mange af de Tolv har været tilsammen til Konference som i Dag. Mit Hjerte føler til at velsigne alle mine Medmennesker, der har bidraget til at gøre Godt. Alt hvad som leder til det Gode, er af Gud, og hvad der leder til det Onde, er af Djævelen. Jeg tror at vi alle sammen har Grund til at være taknemlige for de Belsignelser, Vor-herre har udost over os. Jeg glæder mig over den Enighed, som hersker mellem det øverste Præsidentstab og de tolv Apostler. Disse er Mænd, der fremfor alle andre under Himlen, burde være enige. Jeg tror næppe, der nogensinde har levet saa mange Mænd, som er saa fuldstændig enige i alt som disse Brødre. Jeg haaber

Guds Inspiration maa hvile over enhver Taler i denne Konference. Maa Fred hvile over os alle.

Præsident Joseph F. Smith

var den næste Taler. Han var glad og taknemlig mod sin himmelske Fader for Lejligheden at samles med de Sidste-Dages Hellige. I sin Tro paa Jesu Kristi Evangelium var han fastere, ivrigere og mere besluttet end nogensinde. Han ønskede sine Trosbrodre højere, higede mere og mere efter det gode, og haabede at fortsætte i den Rettning indtil han naaede Fuldkommenhedens Maal.

Han ønskede at opmunstre sine Brødre og Søstre til at stræbe fremad mod samme Maal. De havde annammet Sandheden, forsaavidt som de havde udvist Lydhed til Guds Sons Evangelium der blev ved Profeten Joseph Smith gjengivet til Jordens i denne Uddeling. De vare bestjærtigede i en retsfærdig Sag, og vandrede paa den rettesti; forsaavidt de bestræbede sig paa at efterleve Evangeliets Forstrifter. Maatte de vedvare at vandre paa denne Sti; maatte Herrens Aand oplyse deres Hjørter, udvide deres Forstand, levendegjøre deres Fatteevner, udstrække deres Sympati og Kjærlighed ligeoverfor deres Medmennesker samt styrke deres Tro og Flid i Udførelsen af de Pligter som paahvile dem som Sidste-Dages Hellige. Guds Rige var Retsfærdighedens Rige, med Kristus som dets „Hovedhjørnesten,” og de Sidste-Dages Hellige vare hans Undersætter, thi de erkendte Kong Immanuel som deres Konge, Lovgiver og Regent. Han var deres Magthaver, thi han udskedte til dem sine Forstrifter ved sin Hellig Aands Indstykelse; han inspirerede dem til at handle retskaffent; han revsede dem for deres Forseelser;

ved hans Helligaands Vejledning vare de istrand til at vandre paa den Løbehane som leder til evigt Liv. Han har sagt at de skulle være Konger, Kejser, Præsidenter og Regenter underdanne, samt at adlyde, øre og oprettholde Lovene i Menneskenes Børns Midte, indtil han kommer som kan „underlægge sig alle Ting”, og hvis Rettighed det er at regjere. Med et Ønske at udføre deres Pigter som Mænd og Kvinder i Samfundet, stræbe de Sidste-Dages Hellige efter alt som er ædelt, hæderligt, sandhedsfuldt, ærligt og oprigtigt, og altid at være de tilstedeværende Magter underkastede, paa det at Retsfærdighed maatte ske. Medens de anerkendte Gud som deres Hoved og Kristus som deres Regent, Konge, Lovgiver og Lærer vare de dog altid rede og villige til at vije Lydhed til de eksisterende verdslige Love og Regjeringer i de Lande hvor de havde hjemme. Det var enhver Sidste-Dages Helligs Pligt bede til Gud at Retsfærdighed maatte vedvarenes enhver, og at Sandhed maatte oprettholdes og til sidst sejre. De Sidste-Dages Hellige vare Kristne i Ordets fulde Betydning, og som saadanne troede de paa Jesus Kristus, Guds Son. I denne deres Overbevisning stolede de, ikke alene paa hvad som er nedskrevet i Bibelen, ejheller vare de aldeles afhængige af deres Tro i saa Henseende. De læste Bibelen; de læste i det nye Testamente, Apostlenes Bidnesbyrd; de læste Berettelsen om Neophiterne paa dette Fastland, og fæstede Tiltro til disse Bidnesbyrd. Men større, helligere end alt dette, var den Almægtige Guds Inspiration som fyldte deres Hjørter; Guds Raabenbaring til Mennesket hvilket bevidner om Sandheden, at Gud lever, at Jesus er hans Son og

at han døde for Verden; at, ved at vise Lydighed til Evangeliets Principer, og ved at udøve Retfærdighed, vil hans Blod rense os fra al Synd. Hertil laa Grunden til, at Mennesker, som en Gang havde annammet dette Kristi Vidnesbryd, ikke kunde slutte sig til andre Trosbelysninger i Verden. De kunde forkaste Gud, Kristus, Evangeliet og sin Tro og blive Vanvært, men de kunde aldrig i Oprigtighed annamme Sektismens Lærdomme. Erfaringen havde bevist dette. Derfor hvor forsigtige burde ikke de Hellige være, for at bevare Sandheden som de havde annammet. Jesu Kristi Evangelium var Fredens Evangelium, og hvo som annammede det var i Sandhed fri, selv om han var i Fængsel, Baand eller Lænker. Mange af de Hellige om havde været indespærret bag Fængslets Mure for deres Samvittigheds Skyld, kunde bevidne at de, endog i disse Omstændigheder, folste en Frihed i Landen; en Frihed som Gud havde givet den og som ingen Magt paa Jorden kunde berøve dem.

De Sidste-Dages Hellige havde meget at lære; de burde ikke nære Had imod sin Næste; de burde være eksisterende civile Magter underdanige, adlyde Kirkens Autoriteters Raad givne i Retfærdighed, thi de ville kun raade til Udførelsen af det som er velbehageligt i Herrens Øjne. At være ulydig mod Guds Bud, og hans Ejeneres retfærdige Raad, var intet Bevis paa Manddom og Uashængighed; det robede derimod Kujoneri. Det var et nobelt Karaktertræk i en Mand at lytte til gode Raad, naar de kom fra Apostlene, Stavspræsidenterne, Bispperne og Lærerne — fort sagt naar de kom fra dem, der var bemyndiget til at raade og belære Guds Folk. Verden er imod Guds Folk og ser med Foragt

paa dem og tror de ere bedragne. Ingenlunde. Men de Sidste-Dages Hellige kjendte deres Ledere og satte Tillid til dem.

Der udfordredes netop Mod til at gjøre hvad de de Sidste-Dages Hellige havde gjort. De have vovet at adlyde Sandheden; til at erklære for hele Verden at Jesus er Kristus og at Joseph Smith var den levende Guds Profet. Hertil udkrævedes Mod og Mandhaftighed.

Til Slutning formanedes Taleren sine Trosbrødre til Trofasthed og Ydmighed, da vilde Gud altid velsigne dem.

Præsident George Q. Cannon sagde at han, som uden Tvivl alle tilstedevarende, havde lyttet med stor Glæde til Præsident Joseph F. Smith's Bidnesbryd.

De Sidste-Dages Hellige havde stor Marsag til at frydes og takke Herren for de mange Velsignelser, den store Misundhed og Raade som han havde tildelt dem; de kunde være forsikrede om, at han vilde vedblive at opfylde de mange hellige Lovster, som han har lovet sine Udvælgte. Midt i Fængsel, Sorg og Prover kunne de have den Overbevisning, at den Herre som de tjene er deres Ven, den mægtige Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Denne Overbevisning har styrket dem i det Forbigangne, til at udstaa Trængsler og Gjenvordigheder af enhver Slags, og Herren vilde fremdeles hjælpe dem til at udholde enhver Probe, naar de kun stoede paa hans almægtige Arm.

Taleren frembar sit Bidnesbryd at Herren var tilfreds med de Sidste-Dages Hellige, og at han havde antaget deres Opfrelser; deres Trofasthed til Sandhedens Sag, og deres Beslutning til at udføre hvad som helst han udkrævede af dem. Mengden af Menneske-

heden for nærværende, syntes at være et meget svagt Haab angaaende Fremtiden. Indbegrebet af den franske General Boulanger's sidste Utrelse var, at han „gik til Intetheden,” døde uden Haab; ansaa sig som haablos imode-gaaende Tilintetgjorelse. Hvilken Fremtid for et Menneske at bestue — et Menneske, ståbt i Guds Billede, begavet med Guds Egenkaber — skjønt ikke udviklede — men alligevel guddommelige Egenkaber! Hvilken Tro, at naar Aanden forlader denne jordiske Hytte, al Tilværelse skulde endes, og Menne-sket altid forblive en Jordklump! Her-ren havde givet sine Hellige sande Principer, ved hvilke de kunne erholde rigtige Begreber med Hensyn til Fremti-den og Hensigten med deres Skabelse, saa de ikke skulde blive et Rov for saadanne strækelige Følelser. De byggede deres Haab paa Evigheden. Om de endog skulde lide Mangel, Fattigdom og Forfølgelser, var der dog ingen Magt som kunde beroe dem dette Haab.

Koret sang »Pilgrims Chorus.« Modet sluttedes med Taksigelse af Patriark John Smith.

Eftermiddag.

Koret og Førsamlingen sang:

»Now let us rejoice in the day of salvation,«

Bon af Eldste Seymour B. Young.

Koret sang: »Jesus, once of humble birth,« hvorpaas den hellige Nadvere blev uddelt.

Præsident Lorenzo Snow frembar sit Bidnesbryd at Jesu Kristi Kirke var af Gud. Nogle kunne bevidne at de havde modtaget en Kundskab om Sand-heden af dette Værk førend de adløde men i Almindelighed kom denne Kundskab efter Adlydelse til Guds Bud og Love. Saadant var Tilsædet med

ham. Førend han annammede Evangeliet, havde han en god Lejlighed til at undersøge Sandheden af dets Principer. Han var bekjendt med Profeten Joseph Smith og hans Broder, Patriarken Hyrum, over 55 Aar siden, og blev overbevist om, at hvis der sandtes Sandhed i Paastanden af noget reli-giøst Samfund, saa være de Principer som disse Mand lærté sande, og endskjønt han viste at Forfølgelse ville blive ham tildelt, sluttede han sig dog til dette Samfund. Efter Daab, og Mod-tagelsen af den hellig Aaland ved Haandspaalæggelse af de som vare be-myndigede, erholdt han en fuldkommen Kundskab; Himplene aabnedes for ham, og det Vidnesbryd han da modtog angaaende Sandheden, kunne aldrig udslettes af Mindet. Men hans Vid-nesbryd endte ikke her; i Lovet af over 55 Aar havde han modtaget mange Beviser paa Guddommeligheden af dette Værk. Enhver Sidste-Dages Hellig kunde ved en nojagtig Under-søgelse af Evangeliets Principer saa Forstand angaaende Menneskenes Ud-spring, Ophavet til deres Tilværelse her paa Jorden, Larsagen til deres Provæstand i dette Liv, og Herrens Hensigt med sine Born i det Tilkommande.

Apostel Franklin D. Richards ønskede ogsaa at bære sit Vidnesbryd angaaende Sandheden af Guds Værk, som er giengivet til Jorden i disse, de sidste Dage. Det var over 53 Aar siden han havde modtaget det glade Budstaf. Ved Adlydelse til samme havde Herren aabenbaret til ham Egtheden deraf, hvilket var ham en Ledestjerne gjennem Livets mørkeste Timer. Herren havde velsignet ham fra Tid til anden med aandelige Gaver, og han var forsikret om at dette var Guds Værk. Vi be-høver aldrig at være nogen Twivl desangaaende. Den Mand, som var

det berørde Redskab til at indføre det i Verden var en Guds Ejener; han modtog det fra Jesu Kristus vor Frelser. Taleren bevidnede at vor Forløser lever og at han vil komme til Jordens i de sidste Dage. Alle Jordens Beboere skal engang erkjende at Jesu kom til Verden for at frelse Menneskeslægten. Herren vil have et prøvet Folk, men ved hans Bistand er det muligt for Mennesket at sejre over enhver Tristelse.

Koret sang en »Anthem«.

Præsident Wilsford Woodruff talte derpaa til Forsamlingen og sagde, at det var i 1833 han første Gang hørte Evangeliet blive prædiket. Det første Aar, han var Medlem af Kirken, blev han ordineret til Lærer, det følgende Aar til Præst. Året efter blev han Eldste og det paafølgende Aar en Halvsjærs. I næsten 52 Aar havde han været en Apostel. I denne lange Tidsperiode havde han stræbt at prædike Evangeliet og han havde rejst faa langt, at det vilde naa ses Gange rundt Jordens, men endda var han ikke træt af at prædike og administrere Evangeliets Ordinanter; han havde aldrig forsøgt at prædike undtagen ved Guds Inspiration og Kraft. Trods al sin Erfaring folte han, at han var ligesaa meget afhængig af Guds Aands Bistand nu som nogensinde. Der har aldrig levet en Profet paa Jordens, som kunde belære Folket uden ved Præstedommets Måndighed.

Taleren gjendrev derpaa en Del Bagvækselse, som var bleven udslaget imod de Sidste-Dages Hellige, selv af fremragende Mænd, der havde besøgt dette Territorium. De Sidste-Dages Hellige tilstod alle Mennesker Ret til at dyrke Gud som deres Samvittighed bød dem, men forlangte selv den samme Ret af andre.

Apostel John W. Taylor var den næste Taler. Han var taknemlig til Herren for det Privilegium han nød at famles med de Hellige i Konference, og i Særdeleshed for at han var i stand til at bære Bidnesbyrd til Sandheden om hvad var sagt. De Sidste-Dages Hellige havde et stort Ansvaret paahvilende dem. De burde være utrættelige i at optugte deres Born i sand Guds-frygt; til at adlyde Guds Love. Lad de Hellige spørge dem selv: Hvor ere vore Sonner og Døtre idag? Hellig-holde de Sabbaten? De som holdt dette Bud vilde blive velsignede. Apostelen Paulus sagde, henthalende til vore Dage, at mange skulde „mere elste Bellyst, end de elste Gud,“ hvorför de Hellige havde Behov at være aarvaagne over de, som Gud havde anbetret dem til Opdragelse. De Unge iblandt de Sidste-Dages Hellige havde et stort Værk at udføre, og ved Flid og Trofasthed vilde Herren hellige til deres Gavn, mangen Ting som de ikke endnu kunne fatte. Om de havde synet, lad dem omvende sig og Herren vil tilgive dem. De burde afholde sig fra Brugen af stærke Drifte, Tobak, og alt det som Herren har aabenbaret at være skadeligt for Mennesket. Den Herre Jesum Kristum, gjennem sine Ejener, aabenbaredes sin Billie til sit Folk, dagligen. Det skulde være de Helliges største Attraa, at gjøre vor himmelske Faders Billie, og holde hans Bud.

Koret sang: »Awake! O my soul. Takføjelse af Bisshop William B. Preston.

Da det mægtige Tabernakel ikke paa langt nær kunde rumme den Mæsse Mennesker, der søgte Adgang, aabnedes Assembly Hall Kl. 2, og Apostel J. M. Lyman præsiderede her. Koret og Forsamlingen sang: »Now let us rejoice in the day of Salvation.«

Bon af Eldste Thomas E. Taylor,
hvorpaa Koret sang:

»Jesus, once of humble birth.«

Apostel Heber A. Grant
sagde: Det Faktum at saa mange tusinde
Mennesker vare ikke i stand til at vinde
Plads i vort meget rumeelige Tabernakel,
grundet paa at det var overfyldt med
Tilhørere, betegnede en stadig Tiltagen,
Udvidelse og Interesse i det Aandelige.
I alle Staender i Livet findes Prøver
og Gjenvorigheder, men disse kunne
lettes ved den Helligaands trostende
Indflydelse. Menneskene skulde hige
efter det, som er mere varigt end Ver-
dens Hornojelser; alle vilde blive holdt
ansvarlige for Anvendelsen af de Ta-
lenter med hvilke de ere betroede. In-
gen Belsignelse erholdes uden ved An-
strængelse.

Biskop O. F. Whitney
sagde: Det var i Sandhed begejstrede og
højtideligt at se den store Forsamling som
var tilstede, fremstillende næsten alle
civiliserede Nationer i Verden; og alle
forsamlede i et og samme Øjemed —
at dyrke Gud. — Vi ere Abrahams
Born; ikke billedlig, men i Virkeligheden.
Vore Forfædre vare adspredte iblandt
mange Nationer, som derved blevne be-
stænke med Israels Blod; men Abra-
ham's Efterkommere indsamledes dog
„en af en Stad og to af en Slægt“ i
Opfyldelse af Profeterne. Som Abra-
ham's Born, maa vi gjøre „Abrahams
Gjerninger.“ Lig ham, havde mange
af de Sidste-Dages Hellige forladt de-
res Fædeland, Slægt og Venner i Ly-
dighed til Guds Røst. De Hellige
skulde berede sig til at møde Prøver og
Fristelser; thi de vilde visselig komme.

Apostel A. H. Lund
henthaldede til Israels Indsamling til Pa-
lestina. I lange Tider havde Landet ikke
kunnet brodføde sine saa Indbryggere, men
det synes, at Herren er i Fjerd med at

borttage Forbandelsen fra det udkaarede
Land. Siden Herrens Tjenere sendtes
til det hellige Land og velsignede og
indviede det paa ny, kort efter Evan-
geliets Gjenoprettelse i disse Dage,
har mægtige klimatiske Omvæltninger
fundet Sted i gamle Palestina. Jø-
dernes Indsamling er begyndt, og Da-
gen nærmer sig, da de foragtede Flygt-
ninge atter skal drage med Jubel og
Frydefang til deres Fædres Land.

Eldste B. H. Roberts
sagde: De Raad og Værdomme givne i Kon-
ferencen vare af stor Vigtighed for Men-
neskene, ikke alene i Tiden men i Evig-
heden. De utænkende kunde smile
haanligt ad dette, men det gjorde intet
til Sagen. Vigtigheden af Guds Rige
er ikke afhængig af noget personligt
Bidnesbryd.

Koret sang: »Let the mountains
shout for joy.«

Talsigelse af Apostel F. M. Lyman.
Om Aftenen afholdtes et talrigt
besøgt Præstedomsmøde, hvor mange
praktiske Raad og Værdomme gaves af
det øverste Præsidentstab. Timelige
Forretninger skulde aldrig staa i Vejen
for Udsorelsen af vore religiøse Pligter.
Det blev anbefalet at unge Mænd be-
stilles som Missionærer iblandt de
Hellige i Zion, og at se efter Folkets
timelige saavel som aandelige Forfat-
ning.

Mandag Formiddag den 5te Oktbr.
Koret og Forsamlingen sang: »Do
what is right; the day dawn is
breaking.« Bon af Eldste John D.
T. M. C. Allister. Koret sang: »Lo!
the mighty God appearing.«

Apostel Francis M. Lyman
var den første Taler. Han sagde: De Sidste-
Dages Hellige har været prøvet paa
mange Maader; deres Standhaftighed
har bleven bevist. Det Evangelium
de have modtaget, anbefaler sig selv til

de ærlige, modige og uafhængige alle-
vegne; det indbefatter al Sandhed. En
Kujon vil ikke omvende sig; der udfor-
dredes en ualmindelig Karakterstyrke
i et Menneske, til at leve rigtigt, be-
kjæmpe Shynden i sig selv og gjøre
Guds Billie; Vi ere saa tilbøjelige til
at elste det Onde og at tilfredsstille
vore egne Øyster. Evangeliet fordrer
Selvfornægtelse, Ærlighed, Dyd og
Menneskelærighed. Nogle indbilde sig
at Evangeliets Love ere altfor nojagtige
for Mennesket at efterleve. Er der en Ting
som er rigtig, hvilke vi ikke kan gjøre?
Kan vi ikke handle ærligt og hæderligt
med hverandre; Retskaffenhed i Vandet
er hndet af alle Mennesker. Et godt
Menneske udfører gode Gjerninger,
og efter vore Gjerninger ville vi blive
domte. Familier burde være forenede
indbyrdes, og der skulde ikke eksistere
nogen Barfhed, men Kærighed skulde
gjennemtrænge ethvert Bryst. Her
Hjemme er en udmarket god Egn
for Missionær-Virkomhed, især iblandt
de Unge og Uerfarne. Præsternes og
Lærernes Kald og Pligter ere af
Vigtighed, de skulle besøge de Hellige i
deres Hjem, og se til at ingen Ugude-
lighed finder Sted i Kirken. De Unge
Mænd skulle blive kaldte paa til at
deltage i Kirkens Ordinanser, saa
de kunne erhverve sig den nødvendige
Erfaring i denne Retning der udfordres,
om de skulle blive kaldte som Mis-
sionærer.

Apostel Heber J. Grant
sagde at han ønskede Guds Riges Fremme,
fremfor alt andet i Verden. Vi ere
meget tilbøjelige til at fejle, men hvis vor
Samvittighed er ren, og vor Altraa er
til at tjene Herren, vil han staa os bi
i vore oprigtige Bestræbelser. Menne-
skene ere givne forskjellige Gaver. Nogle

ere mere aandeligisindede end andre,
men forsaavidt vi arbejder for Guds
Riges Belfærd, ere vi paa den rette
Sti.

Lad os lære at blive kjærligisindede,
venlige og tilgivende, thi saadan en
Sindsstennning bringer Fred og Til-
fredshed.

Apostel Mariner W. Merrill
sagde: Naar vi sammenligner vor Stilling
medens vi vare adspredte, med vor
nærvarende Stilling, kan vi se at
Evangeliet har gjort meget for os. I
Almindelighed varer de Hellige, førend
de blevne samlede, ikke i de bedste Haar,
men de, som i Tro til Gud have for-
ladt alt, og samlet sig med hans Folk, ere
nu i Almindelighed i gunstige Om-
stændigheder, mange endog i Velstand.
Det samme er Tilfældet med de som
ere opvoksede her. Andre Henseender
har ogsaa de Hellige været velsignede.
Men mange af os forglemme ofte
„Grubens Dyb“, af hvilke vi vare ud-
gravne. Mange indsguge Verdens
Aland og ere begjærlige efter Rig-
domme. Undertiden forsømmer vi vore
Bonner, og at belære vore Familier
om Lysets og Sandhedens Principer.
Bek Ydmighed skulle vi sigte hen til
at forsvemme den Enighed, som gives
tilkende i Saliggjørelsens Plan, thi
Gjendommeligheden af dette Værk, er
Ydmighedens Aland. De hellige burde
være ærlige, og opfylde alle deres Lof-
ter. De burde ikke forglemme deres
afdøde Slægtninger og Venner som
venter med Længsel paa at blive be-
friede fra deres Fængsel i Ande-
verdenen.

Koret sang:

»Let the mountains shout for joy.«

Taksigelse af Eldste Joseph E.
Tahlor.
(Fortsættet).

Den 15de November 1891.

Hvorfor „Mormonismen“ lever.

I en Artikel om „Mormonismen“ hvilken, i det Hele taget er meget ærlig, udtrykte »The Philadelphia American« sig for kort Tid siden paa følgende Maade:

„Mormonismens Overleben er et Vidunder. Der er Intet i dens Trosbekjendelse der væsentligt modstrider nogen anden Sekt i Kristenhedens, naar undtages at Mormons Bog og Joseph Smith ere ansete som Bestanddele af Troen. Smith er uidentvivl af Mormonerne betragtet som en Profet; og de mindre belærte af Lægfolk iblandt Mormonerne vurderer, sandhedsvis, Mormons Bog som henhørende til hellige Oldtids-Skrifter. Med disse Undtagelser, indeholder Mormonernes skrevne Trosbekjendelse, Kristenhedens Dogmer og det gamle Testamentes Læresætninger. Mormonerne kan ikke blive anklagede for Vanthro. De tror, ikke alene alt det som Kristne Sekter tro, men noget mere.“

Hvis alt dette var sandt, siger »Deseret News«, hvorfor skulde „Mormonismens Overleben“ betragtes som et „Vidunder“? Ved den almindelig anerkendte Maalestok — Bibelen — kan bevæses, at dens Lære indeholder alt det som de „christne“ Sekter tror. Derfor, hvis disse kan bestaa, hvorfor skulde ikke „Mormonismen“ kunne bestaa? Den har, sandt nok, været anfaldet med strækkelig Voldsomhed. Ikke alene har den været overfaldet med ualmindelig Grumhed, af verdsliginddede Mennesker, men, med al Paastand at være Christne, have religiose Bekjendere angrebet den, med en overraskende Enighed, naar deres indbyrdes Forbittrelse lige overfor hverandre, tages i Betragtning. Af dens Ejender, er den blevet fremstillet for Verden i et falsft Lys; den er blevet tildelt Spot og Forhaanelse allevegne; den har modtaget verdslige saavel som præstelige Forhandelser, og den voldsomste Magt er blevet udovet paa den, men alt forgjæves.

Men er ikke dette en Ejentagelse af historiske Begivenheder og Følger? I hvilket Tilsfælde, og hvornaar er den tiltænkte Hensigt blevet opnaaet ved at henth til Forfølgelse? Burde man ikke, ved Erfaring og ved svundne Tiders Stemme lære den Lettie, at de Baaben som ere anvendte til at stride imod „Mormonismen“ i det Djiemed at udrydde den, vilde muligvis bevirke det modsatte; at forfriske den til fornhet Kraft og Liv?

„Mormonismen“ har overlevet ethvert Anfaa, og dens vedvarende Overleben vil maaße blive en Forbauselse for mange. Men ved en lidt nøjagtigere Undersøgelse, ville de erfare at Aarsagen til saadan Forbauselse er næsten ugrundet. For Eksempel: »The American« hentyder til Mormons Bog og Joseph Smith, som om kun „de mindre belærte af Lægfolk iblandt Mormonerne“ troede paa dem. Sandheden er, at Joseph Smith er „betragtet som en Profet“, og er betragtet som saadan af hele Kirken, og at, angaaende denne Mandes guddommelige Mission, og Mormons Bogs guddommelige Egthed, Præstedommets Ledere ere mere fuldkommen overbeviste end „de mindre belærte“ Medlemmer.

„Mormonismen“^s hele System drejer sig paa disse to Punkter. Thi, endskjønt dens Lære indbefatter andre Sandheder som ere ligesaa aabenlyse og uimodsigelige, er dog selve Livet og Styften af dette System, som et organiseret Væsen, disse vigtige Kjendsgjerninger afhængige. Dersom Joseph Smith ikke er en Guds Profet, og dersom Mormons Bog ikke er en Optegnelse, aabenbaret fra Himmelten og oversat ved Guds Gave og Kraft, da er „Mormonismen“ som et religiøst System en Bildsarelse eller et Bedrageri, uagtet dets mange hellige og fortærfelige Principer.

Men angaaende disse Fakta, nærer ikke „Mormon“ Kirkens Medlemmer, indbefattet dens Ledere og virkende Embedsmænd, den mindste Tvisl. Her er altsaa et Punkt hvori „Mormonismen“ væsentlig modstrider andre Sekter i Kristenheden. Der er ogsaa mange andre. For Eksempel: Stridspunktet angaaende guddommelig Myndighed. Isald, som „Mormonerne“ tro forvist, hellige Mænd der levede for mange Aarhundreder siden, og som vare iflædte Apostel-Embedet, har gjenoprettet samme Embede paa Jorden i vore Dage, og at nulevende Mænd ere i Besiddelse af denne Grad af Præstedommet, og at den Kirke som Kristus oprettede da han var paa Jorden, er af ham paanh bleven organiseret, er dette en videre væsentlig Forskjel mellem „Mormonismen“ og andre Sekter.

Lærdommene om fortsat Åabenbaring, om de Levendes Udsørelse af Ordinanser for de Døde, om de Dødes mulige Omvendelse og Bedring, om den evige Egteskabs-Vagt, og den vedblivende Formerelse af ophøjede og guddommeliggjorte Mennesker, samt mange andre Principer der vedrører „Mormonismen,“ som ville forde talrige Artikler til at forklare eller oplyse, ere alle Punkter af væsentlig Forskjel fra Kristenhedens Væresætninger, men hvilke, ikke desmindre ere bibelske, kristelige og fornuftige.

Det er fuldkommen sandt at „Mormonerne“ kunne ikke, med Sandhed, blive anklaget for Vanter. De tro paa Gud, paa Jesus Kristus og paa den kristelige Religions Virkeligheder. De har en levende Tro, som bevises ved deres Gjerninger; og det er fordi at deres Religion er en levende, virksom, eksisterende Kraft, at den har overlevet, og vil overleve, enhver Bestræbelse som er egnet til at foraarage dens Undergang. Desostere den er anfaldet, desto mere vil den vokse i Kraft, og desto lydere ere Udsigterne for dens Overleven og Magt. Thi, Modstand formerer dens Virksomhed, og Virksomhed er Liv. „Mormonismen“^s Bedbliven og Aandskraft vil give Verden en forbauende Oplysning paa det populære Tankeprog: „Overlevendet af det mest tjenlige“.

Afsloshning.

Eldste L. Dahlquist løses fra at præsidere over Göteborg Konference, med Tilladelse til at rejse til sit Hjem.

Eldste Dahlquist har udført et godt arbejde i sit FødeLand, og da han nu forlader disse Skyster, nedbedre vi Guds Bessignelse over ham paa hans Hjemrejse.

Edw. H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Addrag af Korrespondance.

Præsident Joseph Christiansen, efter et Besøg i Fredericia Gren, meddeler at der gjøres gode Fremstridt i den Del af Missionen. Førsamlingerne, som han overværede, vare godt besøgte af sandhedssøgende Mennesker. Han videre beretter, at Eldste J. C. Berthelsen, som arbejder i den vestlige Del af Aarhus Konference skriver, at Udsigterne for Evangelietts Fremme i den Omegn ere meget gode, og at nogle ere fornødig tillagte Kirken ved Daab.

Eldste P. G. Hansen, i et Brev dateret Payson, Utah, den 20de September skriver: „Jeg læser altid „Stjernen“ med stor Interesse, i Særdeleshed Taler og Korrespondance fra Brødrene, som arbejder i den skandinaviske Mission. Det er meget interessant at høre at Herrens Værk gaar fremad i det Land, hvor jeg i min Ungdom, annammede Evangeliet, og hvor jeg siden har haft Anledning til at virke som en Sandheds Budbærer. Naar jeg læser om Missionærernes Virksomhed og Erfaringer, er jeg næsten fristet til at onse min Missionstid tilbage. Trods alle Besværligheder, og den Modstand en Missionær møder, er det dog altid en Glæde og Tilsfredshed at virke for Herrens Sag. Vi leve i en Tid forbundet med store Omveltslinger; de Sidste-Dages Hellige, som hidindtil har været, næsten uden Undtagelse, missforstaet af Verden, begynde nu at blive betragtede af mange i det rette Lys. Mange Aviser i Østen ere fulde af Ros for „Mormonerne“. Det nærværende År, har været et af de frugtbareste jeg har set i mit syttetaarige Ophold her. Groden er ualmindelig god, grundet paa de hyppige Regn hvilket Gud har velsignet os med.“

Eldste P. C. Christensen, i et Brev dateret den 13de November 1891, skriver fra Hjørring, i hvilken Gren han har virket for en Tid, at alt gaar vel der. Nogle undersøger de Sidste-Dages Helliges Lære og nogle har i den senere Tid annammet Evangeliet.

Bed Brev, meddeler Eldste J. P. Olsen den 26de Oktober, at han var lykkelig ankommen til sit Hjem i Scipio, Utah, efter en behaglig Sørejse.

Korrespondance.

Liverpool, den 14de Novbr. 1891.

Præsident Edw. H. Anderson,

Kjære Broder!

Ifølge givet Øfste vil vi i Dag lade Dem vide hvorledes vor Rejse er gaaet indtil Nærværende. Det var i Sandhed med forunderlige Følelser at vi paa Banegaarden i København bød Farvel til saa mange Hellige og

Benner. De varme Afskedshaandtryk vare tydelige Beviser paa fortroligt Veneskab, og idet Toget rullede afsted og vi saa alle de vistende Lommeklæder, der ligesom sendte os Søsendes sidste Farvel, kunne vi ikke undlade, for nogle faa Øjeblikke at gjøre nogle summariske Overvejelser over vort toaarige Ophold i det forhen for os ukjendte Land — Danmark. Ubeskrivelig

vare de Minder som kom til vor Erindrings, og med Glæde erfarede vi at have vundet mange gode Benners Fortrolighed og Agtelse. Intet uden den Aand, som de Sidste-Dages Hellige ere i Besidelse af kunne foraarhage saadanne Følelser i Skilsmissons Lime, thi den sammenbindes os til Et, og vi føle sammenlignelsesvis talt ved Lejligheder som denne, lig Medlemmerne af en Familie, der skulde forlade hverandre for en længere Tid — dog er der et Haab, som frembryder sig en straalende Sol paa den mørke Horizont, der tilhvisker os at snarlig vil Gjenfynstunden oprinde, og vi ville efter mødes med i det mindste mange af disse vore fortrolige Benner — de Sidste-Dages Hellige — paa Forjættelsens Land, hvilket Haab giver Trost og Opmuntning, saavel til de Vortdragende som til de, der blive tilbage.

Vi ankom til Hamborg den følgende Morgen Kl. 8 og træf tilfældigvis Brodrene C. D. Bahr og C. Hansen, der virke som Missionærer i den tyske Mission. I disse Brodres Selskab tilbragte vi den største Del af Dagen med at besøge de Hellige i denne Stad og samtidig tage Byens Seværdigheder i Øjejn.

Den 10de, om Aftenen Kl. 10, forlod vi Hamborg med Dampskibet »German Emperor«, der sorte os til West Hartlepool i England. Over Nordøen var Rejsen meget besværlig da vi havde sørdeles stærk Sogang paa hele Overfarten. Efter Kaptainens eget sigende var denne Oversart den værste han havde oplevet paa Nordøen. I 14 Timer funde han Intet gjøre med Skibet, kun lade det have sin egen Kurs. Med stor Tænkelighed til Forsynet for hans almægtige Beskyttelse naaede vi West Hartlepool i Gaar Morges Kl. 4, alt-

saa et Døgn senere end forventet. Fra denne Stad fortsatte vi Rejsen gennem Englands taagede Fabritsbyer, med dette Lands navnkundige islende Fernbanetog. I den store velbekendte Fabrits- og Forretningsby Manchester opholdt vi os for kort Tid, som vi havde til vor Maadighed, og benyttede den paa bedst mulig Maade.

Vi ankom hertil i Gaar Aftes og blev vel modtaget af Brodrene Anderson, Cutler og Young. I Eftermiddag Kl. 3 forvente vi at forlade Liverpool med Guion-Liniens hurtigsejlende Dampskib „Arizona“, og med fuld Fortrostning og Tillid til alle gode Gavers Giver fortsætte vi Rejsen med Bon om hans Beskyttelse, at han maa fremdeles bevare os paa vor Rejse og føre os lykkelig og vel over det atlantiske Ocean og i sikkert Havn paa den anden Side af det store og mægtige Dyb.

Med venlig Hilsen til Brodrene og de Hellige, i hvis Selskab vi have tilbragt saa mange behagelige Timer, der aldrig kan udslettes af vor Livshistorie, forbliver vi

Deres Brodre og Medarbejdere for Sandhedens ædle Sag.

C. E. Thorstensen.

F. C. Mickelsen.

Ombord paa Dampskibet „Arizona“, Queenstown den 15de Novbr. 1891.

Præsident Edw. H. Anderson.

Rjære Broder!

Fra Liverpool hertil har Rejsen været sørdeles behagelig; Vi ankom hertil Kl. 11 i Formiddag. Vi har ikke haft nogen Sogang af Bethydenhed og sidste Nat var vi favoriseret med et dejligt klart Maanestinsvejr. Da flere Dampskibe forlod Liverpool samtidig

med „Arizona“ og vi mødte ikke saa faa Sejlskibe var det i Sandhed et storartet Skue i dette hndige Vejr, at tage i Betragtning disse stoltte Skibe paa de hvælvende Bølger.

Det er os en Glæde at kunne meddele Dem at Alt er vel med os, og at vi ere komfortabelt lokaliseret i dette prægtige Skib. Om nogle saa Timer

vil vi befinde os ghyngende paa det store Verdenshav. Saa Farvel! Vi vil lade Dem høre fra os ved Ankomsten til New-York. Hils Hellige og Benner.

Deres i Evangeliet forbundne,

C. E. Thorstensen,

F. C. Mikkelsen.

Eldste P. O. Thomassens Død.

Det er med rørte Følelser, at vi meddeler „Stjernen“s Læsere Underretning om vor begavede og højagtede Ven og Medarbejder i Herrrens Gjerning, Eldste P. O. Thomassens Død.

Det er ikke Hensigten, ejheller behøves det, at smigrende berømme Broder Thomassens Navn, thi iblandt de Sidste-Dages Hellige, især iblandt de skandinaviske er han vel bekjendt, og af alle som en Mand, i Ordets fulde Bethydning.

Af de mange indlobne Notitser angaaende Broder T., gjengives nogle Vinier fra Eldste C. C. A. Christensen, som har kjent ham fra hans Ungdom til hans Død: Bro. Christensen siger: „Det var i November 1853, Eldste Knud Petersen (som nu er Præsident over Sanpete Stav) og jeg kom til at logere sammen med ham (Thomassen) i Christiania, Norge. Han var da i Lære paa et Maskin værksted og Støberi, og var maaesse 17 eller 18 Aar gammel. Lille af Vært, lyshaaret og af et livligt tiltalende Ydre. I det Hele taget, funde man have antaget ham for at være et Par Aar yngre, dersom ikke hans klare Opsattelsesevne havde vidnet om moden Dommekraft om hvad der blev fremstillet for ham af Evangeliet, og som han var mandig nok, skjønt den

Gang kun en Dreng, at antage og forsvare.

Han fik siden Ansættelse, som Telegrafist ved den norske Statsbane, og skjønt saaledes isoleret fra de Helliges Nærhed, idet hans Kontor var ude i Landet, saa benyttede han dog der sin Fritid til at udvide sine Kunnskaber endnu mere, hvilket gjorde ham til hvad han siden har været for denne Kirke og Menneskene i Almindelighed — en tapper Stridsmand for Sandhed og Ret, en inspireret Digter og Musiker, der har bragt mange Mennesker til at fryde sig over hans literære Arbejder, samt, efter menneskelig Vis at tale, har foreviget hans Minde blandt skandinaviske Hellige baade i Utah og i de gamle Lande. I den danske Salmebog findes hans Navn vedføjet nogle af de bedste Sange.

Han var i høj Grad en ædel Karakter, uafhængig naar det gjaldt Spørgsmaal om „Sandhed og Ret“, som var hans Valgsprog. Zion's skandinaviske Befolking har med ham mistet en mægtig Talsmand, men det Tab hans egen Familie lider, kan Ingen uden den, fuldeligen forståa“.

Fra „Bikuben“ indrykke vi følgende:

„Da jeg heldigvis er i Besiddelse

af nogle Data angaaende vor afdøde Ven og Broder, Eldste P. O. Thomassen, der saa pludselig og uventet assluttede sin jordiske Løbehane i Gaar (Onsdag den 28de Oktober 1891), vil jeg straks stille samme til deres Disposition.

Peter Olaf Thomassen var født i Drammen, Norge, den 29de August 1836 og var altsaa 55 Aar og to Maaneder gammel, da han døde. Da han endnu var ganse ung, hørte han hændelsesvis to „Mormon“-Missionærer prædike i Christiania, nemlig Knud Petersen, der nu præsiderer over Sanpete Stav af Zion, og C. C. A. Christensen, vor velbekjendte Poet og Maler. De var de første Missionærer, som bragte Evangeliets Fylde til Norges Hovedstad, hvor nu afdøde P. O. Thomassen paa den Tid havde søgt Beskjæstigelse. Han var som Følge af sin Moders fromme og gudsrytige Karakter tidlig blevet paavirket af Religionen, og da han hørte de nævnte Brødre prædike i Christiania, fandt han, hvad de sagde, ganse overensstemmende med Bibelen, hvisaarsag Troen paa Evangeliets Gengivelse i sin Fylde snart begyndte at spire i hans unge Hjerte, og efter at have modtaget videre Bidnesbyrd og Undervisning af Eldste Carl Widerborg, blev han dobt af ham den 9de Juni 1854. I April 1856 blev han af Præstdent Hector C. Haught, der den Gang præsiderede over den Skandinaviske Mission, faldet til at assistere Eldste Widerborg paa Missionskontoret i København, Danmark, hvor han derpaa var beskjæstiget i syv Aar som Oversætter og Medredaktør af „Skandinaviens Stjerne“ samt i Udgivelsen af mange andre Skrifter og Bøger. Den 23de April 1863 forlod han Danmark for at rejse til de Helliges Hjem i Klippebjergene. Han sejlede over

Atlanterhavet i Skibet „John J. Bona“ og rejste over Sletterne i Kaptein Peter Nebekers Øksetog, i hvilket Broder Thomassen var Rusk for en Øksbesordring hele Vejen gjennem Ørkenen. Han ankom til Dalen den 25de September 1863, og fra den Dag indtil sin dodelige Bortgang har hans Hjem stedje været i Salt Lake City.

I Lydighed til en Kaldelse fra Kirkens Første Præsidentskab forlod Eldste Thomassen sit Bjerghjem den 17de Maj 1870 for at gaa paa Mission til Skandinavien. Ved sin Ankomst til København blev han bestillet til atter at virke som Oversætter og Medredaktør af „Stjernen“ og arbejdede i denne Egenstab i to og et halvt Aar. Han kom hjem fra denne sin Mission den 26de September 1872. Straf derpaa fik han Ansættelse som Skriver i Utah Central Fernbanes Kontor, og var som saadan beskjæstiget indtil nogle saa Maaneder før sin Død.

Eldste Thomassen var Redaktør og Udgiver samt Ejer af den første Avis, som nogensinde er blevet udgiven i Territoriet Utah i et fremmed Tongemaal, nemlig „Utah Posten“, hvoraf det første Nummer udkom den 20de December 1873, redigeret og udgivet i det dansk-norske Sprog. Men paa Grund af trhukende Tider og en almindelig Pengekrise i Utah fandt Eldste Thomassen sig nødsaget til at standse Udgivelsen af sit Blad, og det sidste Nummer af samme udkom dersor den 5te September 1875. Ti Aar derefter indlod han sig atter paa den journalistiske Bane, idet han overtog Redaktionen af „Bikuben“, der udgaves og ejedes af Eldste A. W. Winberg, og i den følgende September Maaned blev han Redaktør for „Svenska Härorden“, der flere Maaneder i Forvejen var blevet paabegyndt af et svensk Udgiver-

selfstab. For at kunne udføre disse Hverv og paa samme Tid besørge sit Arbejde paa Jærbanekontoret, fandt han sig ofte nødsaget til at arbejde en hel Del om Natten. I sidstledne Juni Maaned kjøbte han „Bikuben“ med alt Tilbehør af dens tidligere Ejer og begyndte sin Redaktions- og Udgiver-Virksomhed paanly den 1ste Juli. Han udvivede straks Bladet til dobbelt Størrelse og arbejdede af alle Kræfter tidlig og sildig indtil sin Bortgang for at bringe Bladet op til, hvad han betragtede som et første Klasses Nyheds- og Underholdningsblad.

I sine yngre Dage virkede Eldste Thomassen med stor Flid for at indføre Harmonisang i de Helliges Forsamlinger haade i Skandinavien og i Utah, og i sine Svare timer kopierede han Tusinder af Melodier, som han omdelte i de forskjellige Konferencer baade i Danmark, Sverige og Norge; og ofte, naar ikke passende Text havdes ved Haanden til disse populære Melodier, forsattede han selv Sange, der i mange Tilsælde vandt almindelig Anerkjendelse, hvorom de senere Udgaver af den danske Salmebog bærer tilstrækkeligt Bidnesbyrd. Den indeholder saaledes 16 af hans originale Sange, foruden et betydeligt Antal, som han har oversat fra Engelsk.

Broder Thomassen døde som en

trofast Sidste Dages Hellig som Medlem af det trentende Dovorom af Halvfjærds. Kun saa Mænd i Kirken er saa vel kjendt iblandt de skandinaviske Hellige i Utah og Skandinavien som Eldste P. O. Thomassen, hvis Minde vil længe leve i deres Grindring, som har læst hans Skrivelser, funget hans Sange og hørt hans Tale. Lad de Hellige mindes hans Øyder, forglemme hans Fejl og haabe paa et behageligt Gjensyn med ham hinsides Sløret. Lad det ikke forglemmes, at Eldste P. O. Thomassen er at tælle iblandt dem som bevarede Troen og helligede sine sidste Dage til Forsægtelsen af den Sag, hvortil han sluttede sig som Yngling i gamle Norge, og i hvis Forsvar han anvendte sine bedste Dage og sine bedste Landsevner.

Farvel, Broder Thomassen! Maa vi gjenjes paa den første Opstandelses Morgen, naar Guds trofaste Sønner og Døtre skal lykose hverandre i Anledning af deres veludførte Mission paa Jorden og modtage deres udødelige Legemer i Stedet for de jordiske Levninger, der stedes til Hvile i den tavse Grab.

Fred være med dit Mindel!

Salt Lake City, Utah,
den 29de Oktober 1891.

Andrew Jensen."

Lidt Statistik fra Utah.

Indenrigsministeren for de Forenede Stater har modtaget Utah-Guvernøren, Arthur L. Thomas' aarlige Rapport for Aaret 1891. Det er et langt og fuldstændigt Dokument og giver fuld Beretning om den materielle Tilstand i Utah. Det er det vigtigste Dokument han nogensinde har skrevet, og i statistisk Henseende, det mest fuldkomne og bedste som

nogensinde er blevet skrevet om Territoriet.

Hølgende fortættede Uddrag vil uden Twivl interessere „Sjernen“'s Læsere.

I 1890 udgjorde Befolkningen 207,905, og i 1891, 210,762, altsaa en Tilvaegt i sidste Aar af 2,857. I 1890 var der statfesthldige Ejendomme til en

Værdi af 108,612,216 Dollars, af hvilke Territorial- og Skoleskat udgjorde 543,061 Dollars. Der dyrkes i det hele 374,340 Acres Land. (En „Acre“ er $\frac{11}{15}$ Tønde Land). 340,759 Acres vandes, og der er indhegnet til Havnegang 205,895 Acres. Der er 45 inforporerede Byer, med skattelignet Ejendom til en Værdi af 85,564,981 Dollars. Af disse Byer har 82 Gjæld, medens 23 ere gjældfri. Regjeringen har afmaalt 12,755,475 Acres Land og i sidste Aar er blevet optaget 322,729 Acres. Utah har Haar til en Værdi af 2,490,866 Dollars; Kreaturer. 2,794,977 Dollars; Heste, 2,612,021 Dollars; Gesler, 12,720 Dollars; Mulæsler, 192,825 Dollars; medens der er 52,066 Koer til en Værdi af 1,561,950 Dollars; Den givne Burdering er taget efter Skatteleigningen for sidste Aar. Der er udtaget af Mineralier i 1890: Renset Bly 1,549,721 Dollars og af urensset Bly 14,417,953 Dollars; Af Sølv 69,848,786 Dollars, af Guld 3,101,728 Dollars, af Kobber 922,388 Dollars.

Foruden Mormonernes mange og store Tabernakeler og Forsamlingshuse er der 75 forskellige Kirker med 79 Præster. Af Beboelseshuse oprettedes i 1891, 2,059, hvis Værdi er angivet til 2,545,469 Dollars; desforuden vare 300 Forretningshuse oprettede, hvis Værdi beløb sig til 3,334,895 Dollars. Der er 38 Banker med en Kapital af 5,148,231 Dollars. I disse var indsat i sidste Aar, 8,355,684 Dollars. De forskellige Manufaktur-Kompagnier har en Kapital af 1,365,000 Dollars, medens forskellige andre Forretningsgrene har en Kapital af 15,802,000 Dollars. Af adskillige Slags Varer ere befordret paa Jernbanerne 1,929, 695,766 pund. Der er blevet ud-

dampet fra Vandet i Salt Søen 148,000 Tons Salt. (Et „Ton“ er 2,000 pund,) I sin Bjergværksdrift har Utah en Kapital af 94,305,000 Dollars og Territoriet har i sine Land-, Vand- og Kreatur-Forretninger en Kapital af 5,870,000 Dollars, medens Kjøbmændene i deres Forretninger har 5,397,000 Dollars. I 1891 er der avlet af Hvede, 2,409,454 Bushels, (en „Bushel“ er 60 pund,) Værdi 1,927,563 Dollars; Havre, 1,132,218 Bushels, Værdi 332,142 Dollars; Rug, 45,204 Bushels, Værdi 27,574 Dollars; Byg, 212,546 Bushels, Værdi, 106,273 Dollars; af Majs er avlet til en Værdi af 118,848 Dollars og 935,874 Bushels Kartofler til en Værdi af 496,013 Dollars. Der er af Beder avlet 21,726 Bushels, Værdi 7,604 Dollars; Hø, 120,572 Tons, Værdi 1,637,637 Dollars; foruden 306,100 Tons Lucerne (Alsfalfa), Værdi 2,715,107 Dollars. Af Frugt avledes til en Værdi af 206,151 Dollars; vindruer 33,933 Dollars; Havejager 500,665 Dollars. Af Bin og Most 2,147,880 Dollars. Af Smør tilvirkes til en Værdi af 323,303 Dollars, og Øst til en Værdi af 37,181 Dollars; Edike 6,976 Dollars; Sirup 37,181 Dollars. Der er avlet Bier til en Værdi af 142,597 Dollars, og Honning, 76,894 Dollars; Uld, 1,229,456 Dollars; Bomuld 462 Dollars. I 1890 betaltes i Lon 4,854,641 Dollars. Produktionen af Sulphur, Asfalt, Mineralvojs, Marmor, Sandsten, Granit, Kul og Jern er nøjagtigt fremstillet i Rapporten, tilsigemed Stillingen af de private Skoler og Akademier, med Undtagelse af de mange Skoler, og Højskoler tilhørende Sidste-Dages Hellige, og Almue-skolerne om hvilke Beretning gives i en anden Rapport.

Ved Vinteretid.

Mel.: „Bestue en broget Folkevimmel“.

Der er saa koldt paa Mark i Skove,
Der er saa dødt paa Eng og Bang.
Smaabломст og Blade monne sove,
I Vinterkulden haard og trang,
Gud Fader! vil dem selv bedække,
Med Sneens Teppe hvid og blod,
Men dem til Lys og Varme vække,
:|: I Foraarstid af Solens Glod. :|:

Nu Fuglesangen er fortummet
I Stov ej hores Fuglekvad,
Og Kulden har vi alt fornunnet,
Den gjør ej Sind og Hjerte glad.
Vi tænker paa de mange Munde,
Paa Jord, der mangle daglig Brod,
Og ønsker, gidi vi lindre kunde
:|: Den Sult og Kulde, Sjælenod :|:

Snart Isen ligger som et Bælte,
Fra Land til Land, fra Øst til Øst.
Og Solen kan den ikke smelte.
Vi hører ikke Volgens Rost,
Som der veemodig slaaer mod Stranden,
Og ghnger sagte op og ned,
Den ta'er saa mangen Tanke fangen
:|: Og hvisker nu en stille Fred :|:

Ta, det er haardt naar Noden truer,
Og blegner Kind, gjør Hjertet Be,
Naar Modgangs Dage kun man fuer,
Da er det Vel, at kunde see
En Stjerne glimte os imode,
Og have Blads paa Bions Skib,
Som styrer imod Morgenrøde,
:|: Fort af vor Gud som sagde: „Bliv“ :|:

Thi da vil Sorg og Modgang svinde,
Som Dug for Solen svinder hen,
Naar kun vi ejer Sandhed inde
I Hjertet, Herren er vor Ven,
Og gaar en Sommertid imode,
Som der vil evig vare ved.
For os vor Frelser maatte bløde,
:|: Alt vise Vej til Salighed. :|:

Laura Berberich.

Indhold.

Kanserenhen i Salt Lake City	65	Korrespondance	74
Afd. Ann.: Hvorfor „Mormonismen“ lever .	72	Eldste P. O. Thomassens Død ..	76
Udflosning	73	Udts Statistik fra Utah	78
Uddrag af Korrespondance.....	74	Bed Vinteretid (Poesi)	80

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Andersson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sol.
Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).